

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/238/2018
Identifikačné číslo spisu:	7208217494
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7208217494.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. M., bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. Janou Šándorovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, proti žalovaným 1/ Y. M., bývajúcemu v I., 2/ W. O., bývajúcemu v I., 3/ C. V., bývajúcej v I. a 4/ T. H., bývajúcemu v I., žalovaní 3/ a 4/ zastúpení JUDr. Andreou Havlátovou Rajczyovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Žižkova č. 6, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 30 C 87/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. októbra 2017 sp. zn. 2 Co 476/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 3. júla 2008 domáhal, aby súd určil, že je vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. O., obec I., okres I., ktorá je vedená Správou katastra I. na liste vlastníctva č. XXXXX ako byt č. XXX nachádzajúci sa na XX. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, vchod X, o výmere 36,61 m², na ulici T., na parc. č. 2496/11 o výmere 626 m² a parc. č. 2496/13 o výmere 626 m², spoluvlastníckeho podielu 33/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. číslo XXXX, na parc. č. 2496/11 o výmere 626 m² a parc. č. 2496/13 o výmere 626 m², spoluvlastníckeho podielu 33/10000 k pozemku, zastavané plochy a nádvoria parc. č. 2496/11 o výmere 626 m² a parc. č. 2496/13 o výmere 626 m². Súčasne s podanou žalobou navrhol vydať predbežné opatrenie, ktorým sa zakáže žalovanému 1/ nakladať, scudziť a zaťažovať uvedenú nehnuteľnosť a zároveň sa mu uloží povinnosť umožniť a strpieť žalobcovi jej užívanie.

2. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 9. júna 2016 č. k. 30 C 87/2008-489 vo svojich výrokoch nepripustil zmenu žaloby navrhnutú žalobcom podaním zo dňa 26. januára 2010 a takisto nepripustil ani zmenu žaloby navrhnutú žalobcom podaním zo dňa 19. novembra 2014. Žalobu voči všetkým žalovaným v ďalšom výroku zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Okresný súd vyššie uvedenú žalobu žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ zamietol z dôvodu nedostatku ich pasívnej legitímácie, pretože medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ v súčasnosti neexistuje žiaden právny vzťah, z ktorého pre žalobcu vyplývajú práva

vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/, keďže už nie sú vlastníkami bytu. Súd prvej inštancie nevyhovel žalobe ani vo vzťahu k žalovaným 3/ a 4/, pretože výkon práv žalobcu by v tomto prípade nebol v súlade s dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka vykladal okresný súd tak, že vo vzťahu k tomuto prípadu možno ochranu vlastníckeho práva vlastníka - žalobcu, ktorá je zaručovaná zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než sám má“, prelomiť dobrou vierou nadobúdateľa, aj keď celkom výnimočne, pretože je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdatelia - žalovaní 3/ a 4/ boli pri nadobudnutí predmetného bytu s príslušenstvom dobromyseľní. Žalovaní 3/ a 4/ pri nadobúdaní vlastníckeho práva k predmetnému bytu ako kupujúci od B. O. ako predávajúcej, nemali a nemohli mať vedomosť o žiadnych skutočnostiach, ktoré by mali vplyv na nadobudnutie ich vlastníckeho práva, pretože kúpu realizovala realitná kancelária a títo žalovaní vychádzali z hodnoverných údajov v katastri nehnuteľností. Zo strany týchto žalovaných nebolo sporné ani to, že keď získali byt do vlastníctva, nemali vedomosť ani o existencii žiadneho súdneho sporu. Uviedol, že ak by vyhovel žalobe žalobcu, vznikla by výrazná nespravodlivosť medzi účastníkmi konania a žalovaní 3/ a 4/ sa totiž v súčasnosti len s ťažkosťami by mohli domôcť ochrany svojich práv, a to vrátenia zaplatenej kúpnej ceny, ktorú reálne vynaložili na nadobudnutie vlastníctva bytu, ako aj sumy jeho zhodnotenia. Považoval za nepochybné, že súčasná hodnota nehnuteľnosti po realizácii jej úprav, ktorá je v užívaní žalovaných 3/ a 4/, je vo výraznom nepomere k hodnote nehnuteľnosti z roku 2005, teda v roku kedy žalovaní 3/ a 4/ spornú nehnuteľnosť nadobudli. V zmysle uvedeného preto rozhodol, tak ako je vyššie uvedené.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaných 3/ a 4/ rozsudkom z 26. októbra 2017 sp. zn. 2 Co 476/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie a preto vo svojom rozhodnutí odkázal na jeho vyčerpávajúce odôvodnenie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015, zo záveru ktorého vyplýva, že z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe dobrej viery. Uviedol, že pokiaľ však nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má nie byť podľa názoru odvolacieho súdu nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Žalobca postupoval pri nakladaní s bytom nezodpovedne. Všetky úkony, ktoré napokon viedli k strate jeho vlastníckeho práva k bytu s príslušenstvom nemohli byť žalovaným 3/ a 4/ známe. Žalovaní ani pri najvyššej opatrnosti pri kúpe nehnuteľnosti od vlastníčky, ktorá byt nadobudla v dražbe, nemohli mať pochybnosti o právnej čistote predmetu kúpy, ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva nemožno spochybniť, a to ani v súvislosti s cenou bytu a prípadnými úpravami pred formálnym prechodom vlastníckeho práva zápisom do katastra nehnuteľností. V zmysle uvedeného bolo preto odvolanie žalobcu podľa odvolacieho súdu považované za nedôvodné. Následne žalovaní 3/ a 4/ vo svojom odvolaní tvrdili, že odôvodnenie výroku rozsudku o trovách konania je nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Odvolací súd v tejto časti dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí podľa vtedy účinného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1, za použitia § 257 CSP. Ani jedna zo sporových strán nebola so svojím odvolaním úspešná, preto im nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Vo vzťahu k úspechu žalovaných 3/ a 4/ v odvolacom konaní vo veci samej odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie výroku o náhrade trov konania súdu prvej inštancie.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prezentovanej najmä v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 50/2010-11, v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší soud“) z 28. júna 2017 sp. zn. 3 Cdo 115/2016 a uznesení nejvyššího soudu z 27. februára 2013 sp. zn. 6 Cdo 71/2011. Odsklon nastal podľa jeho názoru pri posúdení právnej otázky, či je možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Mal za to, že prednosť má zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám a preto navrhol, aby najvyšší súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že určuje, že vlastníkom sporných nehnuteľností je dovolateľ a taktiež aby mu priznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Zo strán sporu sa k predmetnému dovolaniu vyjadrili len žalovaní 3/ a 4/, ktorí v písomnom vyjadrení uviedli, že je nedôvodné a preto ho žiadajú odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V danom prípade dovolateľ odvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odsklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

10. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. V danom prípade dovolateľ namietal, že odvolací súd sa v otázke posúdenia uprednostnenia

požiadavky právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám odklonil od uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 50/2010-11, v zmysle čoho dovolací súd odkazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 27. júna 2019 sp. zn. 4 Cdo 102/2017 bod 14. rozhodnutia, v ktorom sa uvádza, že „Otázka nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa dlhodobo rezonuje v našej právnej teórii aj právnej (súdnej) praxi, preto najvyšší súd konštatuje, že názory na túto otázku sa vyvíjali rôznym spôsobom tak v tunajšom právnom prostredí a rovnako napr. v Českej republike, kde platila obdobná právna úprava. Najskôr sa vyskytovali názory o nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka (m. m. I. ÚS 50/2010), neskôr sa presadil právny názor, že súdy majú chrániť „vlastnícke právo“ k nehnuteľnosti nadobudnutej aj od nevlastníka, a to na základe dobrej viery nadobúdateľov vychádzajúcej najmä (ale nielen) z katastrálnej evidencie a zákonom upraveného riadneho titulu, teda ako dôsledok aplikácie princípu legitímneho očakávania, právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv a majetku (m. m. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016, I. ÚS 460/2017). Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľom namietaný odklon voči uvedenému nálezu ústavného súdu je nedôvodný, pretože predmetný nález bol neskôr prekonaný nasledujúcimi nálezmi ústavného súdu.

13. Dovolať následne namietal odklon právneho posúdenia vyššie uvedenej dovolacej otázky od uznesenia najvyššieho súdu z 28. júna 2017 sp. zn. 3 Cdo 115/2016 a od uznesenia najvyššieho súdu z 27. februára 2013 sp. zn. 6 Cdo 71/2011. Dovolať súd odklon od uvedených rozhodnutí posudzuje spoločne, pretože v rozhodnutí najvyššieho súdu z 28. júna 2017 sp. zn. 3 Cdo 115/2016 dovolací súd odkazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. februára 2013 sp. zn. 6 Cdo 71/2011, z čoho je zrejmé, že zastávali v posúdení veci rovnaké právne závery. V nich mal najvyšší súd za to, že súvislosti s riešením kolízie vyššie uvedených princípov dovolací súd zastal názor, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. V odôvodnení uvedených rozhodnutí bolo dovolacím súdom konštatované, že dobrá viera musí byť hodnotená veľmi prísne. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. Odvolací súd sa od vyššie uvedených rozhodnutí nijakým spôsobom neodklonil, pretože zhodne s vyššie uvedeným právnym názorom správne uviedol, že pokiaľ nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihladiť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niešť podľa názoru odvolacieho súdu nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Správne uviedol, že žalovaní ani pri najvyššej opatrnosti pri kúpe nehnuteľnosti od vlastníčky, ktorá byt nadobudla v dražbe, nemohli mať pochybnosti o právnej čistote predmetu kúpy, ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva nemožno spochybniť a to ani v súvislosti s cenou bytu a prípadnými úpravami pred formálnym prechodom vlastníckeho práva zápisom do katastra nehnuteľností. V zmysle uvedeného je zrejmé, že odvolací súd posúdil spor v zhode s vyššie uvedenými právnymi názormi dovolacieho súdu uvedenými v predmetných rozhodnutiach, a teda odklon v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nebol preukázaný.

14. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným považuje za potrebné navyše opätovne poukázať na uznesenie dovolacieho súdu z 27. júna 2019 sp. zn. 4 Cdo 102/2017, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že ochrana dobrej viery, chrániacej účastníkov súkromnoprávných vzťahov, je jedným z kľúčových prejavov princípu dôvery v úkony ďalších osôb pri celom sociálnom styku s nimi a právnej istoty, odvíjajúce sa od princípu právneho štátu. Táto ochrana nadobúdateľov môže vylúčiť ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Poskytnutie prednosti jednej z oboch požiadaviek však musí vyjsť zo starostlivého skúmania individuálnych okolností každého prípadu a - s ohľadom na zásadu nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet s náležitým a prísnyim hodnotením dobrej

viery nadobúdateľa vlastníckeho práva. Je pri tom potrebné nájsť praktickú konkordanciu medzi obidvoma protikladne pôsobiacimi princípmi tak, aby zostalo zachované maximum z obidvoch a ak to možné nie je, potom dať prednosť tomu riešeniu, ktorému svedčí ešte ďalší princíp, či všeobecne uznávaná predstava spravodlivosti na základe testu proporcionality ako ústavného princípu vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy. V tomto prípade totiž platí, že vlastníkom veci sa stane ten, kto legálne získal vec zapísanú v katastri nehnuteľností a bol vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere v oprávnenie druhej zmluvnej strany vlastnícke právo previesť na základe riadneho titulu. Dobrá viera tu nie je formulovaná ako výnimka zo základného pravidla, ale ako znak skutkovej podstaty základnej normy (§ 123 Občianskeho zákonníka). Preto nadobúdateľ svoju dobrú vieru nebude musieť preukazovať, lebo aj v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 in fine Občianskeho zákonníka). Na tom, kto nadobudnutie v dobrej viere popiera, bude, aby túto domnienku vyvrátil, t. j. aby podal plný dôkaz zlej viery nadobúdateľa a na jeho ťarchu pôjde, pokiaľ sa mu to nepodari preukázať. Z čoho je zrejmé, že sudy nižších inštancií vec správne právne posúdili.

15. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.